

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Danske Kæmpeviser til Skole-Brug udvalgte og tillæmpede af Nik. Fred. Sev. Grundtvig

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Danske Kæmpeviser til Skole-Brug udvalgte og tillæmpede af Nik. Fred. Sev. Grundtvig", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 240. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1847_896A-txt-shoot-idm15190/facsimile.pdf (tilgået 31. juli 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Med forrighfuld Hu og blegen Kind,
Saa gif han i Løst for Dronningen ind.

„Her sidder J, Dronning, i Skarlagens rød,
Min Moder J satte i Bad som Gled!“

„Ja, det gjorde jeg ved Moder din,
For hun tog i Havn tier' Herre min.“

Hr. Bjørn slog Dronningen under Kind,
Saa Blod der skænted' paa Skarlagenskind.

„Saa sandt jeg lever med Broder Knud,
Saa driver vi dig af Danmark ud.“

„Nei, lever min Herre, og lever jeg,
J begge for mig skal gaar den Vei.“
Sin glade Kong Valdemar, han lover dem Vaade!

Bildsfyterne.

Hr. Jonás og Hr. Nilaus Maar,
De kiende ei til Sorgen,
De red dem ud at bede Dyr,
En hellig Paaskemorgen.
Den ene, han vinder den anden Dyrene af!

Ved Kirkebor og Klosterport
Paa Messen de gav ei Siem,
Men der de kom paa Heden ud,
Fortalte de hver sin Dream.

Den ene dromde, han red paa Bvo,
Alt over saa bred en Flod,
Dg Vandet, mens han over red,
Bleo til det røde Blod.

Den anden dromde, hans egen Gaard,
Den stod i Luebrand,
Hans Krue i den samme Stund,
Hun misted sin heire Hand.

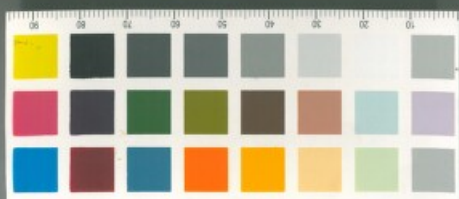
Tilsammen red de Stalbrodre to
Alt i de grønne Lunde,
Dg med hinanden de ypped' Riv
Om Heste og om Hunde.

„Ei Hunde mine jeg rose vil,
Dog de er med de bedste,
Men ei paa mange Mile nær
Der er saa gode Heste.“

„Langt bedre sad du Jomfrusvend,
Dg sukked' med Klæres' din,
End ride her i Marken ud,
Dg spotte med Ganger min.“

„Om du kalder mig en Jomfrusvend,
Ei Haarebred jeg vil ei vige,
Dg alle Dage stolt Mettelis'
Ler være fru Sibels Lige.“

Det ene Ord det andet tog,
Paa Liv og Død de strædes,
Dg deres Heste sammenled,
De sloges og de bedes.



Kulbilde er den Hund opfødt,
Som slaes under Kongens Bord,
Lo Stalbrede slog hiaanden ihjel,
Lag Beben med sig i Jord.
Den ene han vinder den anden Dyrene af!

Broder og Syster.

Dg der var Dands i Hr. Sverfels Gaard,
Der dandses' liden Kirsten med utslagne Haar.
Det er saa heviß en Jomfru, mig tvinger.

Dg der dandses Kungen og alle hans Mand,
Liden Kirsten han looder en Vise for dem.

Hr. Sverfel, han rækker da Haanden fra sig:
Kom hid, liden Kirsten, og dands med mig!"

Han trykkes' hendes Fingre, han troodte hendes Fod:
"J raade, liden Kirsten, paa Vaanden Ved!"

Han trykkes' hendes Haand til sit Bryst saa nær,
"J blive, liden Kirsten, min Hjertenskaar!"

Saa dandses' de over den Heilestøbro,
Saa gav liden Kirsten Hr. Sverfel sin Tro.

Hr. Sverfel slaar over sig Starlagenstind,
Gaar for sin kir' Moder i Loftet ind.

"Hil fæde J med Glæde, kær' Moder min!
Jeg har mig troløret hin liden Kirstin!"

